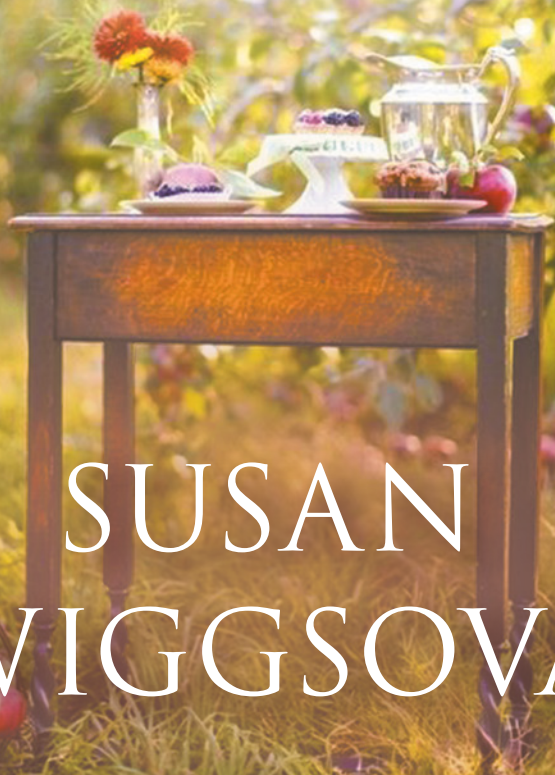

Vjabloňovém sadu

Myslela si, že má všechno.
Dokud nezjistila, že štěstí na ni čeká úplně jinde.

SUSAN
WIGGSOVÁ

Tess Delaneyová se žíví pátráním po starých pokladech a jejich navrácení právoplatným majitelům. Miluje objasňování historie a kromě nalezených předmětů ráda ostatním lidem předává i zapomenuté příběhy jejich rodin. Kovářova kobyla ale chodí bosa a Tessina vlastní minulost je plná mezer. Otce nikdy nepoznala a její matka věnovala více času spíš cestování než své dceři.

V den, kdy Tess očekává povýšení v prestižní aukční síni, se dozví, že na kalifornském venkově žijí její příbuzní, které nikdy nepoznala. Dědeček je bohužel v kómatu, ve své závěti ale právě Tess odkázal polovinu svého jabloňového sadu. Druhá polovina majetku má připadnout její nevlastní sestře.

Pro Tess to znamená zásadní zvrat. Život v kruhu velké rodiny je pro ni nečekaně milým překvapením a pátrání po ztraceném rodinném dědictví by pro ni mohlo znamenat finanční i emocionální vysvobození. A konečně snad začíná chápat skutečnou sílu lásky a rodiny...

„Toto je typická kniha Susan Wiggsové s důrazem na sílu rodiny a přátelství a popisem krajiny jako nedílné součásti příběhu.“

– Publishers Weekly

SUSAN WIGGSOVÁ

Vjabloňovém sadu

SUSAN WIGGSOVÁ

*Vjabloňovém
sadu*

Přeložila Veronika Kratochvílová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE APPLE ORCHARD

Published by MIRA Books, USA

Copyright © 2013 Susan Wiggs

Translation © Veronika Kratochvílová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

ISBN 978-80-7625-565-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-564-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-173-1 (print)

*Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události
jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity
v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost
se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými,
událostmi či místy děje je zcela náhodná.*

*Mojí mamince a tatínkovi,
Lu a Nickovi Klistovým, s nejhlubší láskou.
Všechno, co vím o světě lásky a vášně,
tvrdé práce, obětavosti
a obrovské odolnosti lidského srdce,
jsem se naučila od svých rodičů.
Jste a vždy jste byli mojí inspirací.*

PRVNÍ ČÁST

Osvěžte mne rozinkami, posilněte mne jablky, neboť jsem láskou nemocná.

– Šalamounova Píseň písní, 2:5
(Bible, překlad 21. století)

Jablka jsou symbolická a tolik toho vyjadřují – domov, pohodlí, užitečnost, zdraví, moudrost, krásu, jednoduchost, smyslnost, svádění... a hřích. Grávštýnské jablko (dánsky Gråsten-Æble) pochází z jižního Jutska v Dánsku. Jeho barva se pohybuje od žlutozelené po rudou, ovoce má jemnou chuť, je ideální na vaření a výrobu jablečného moštu. Jedná se o odrůdu, která se špatně skladuje, proto byste si ji měli vychutnat čerstvou přímo ze stromu.

ÆBLE KAGE (DÁNSKÝ JABLEČNÝ KOLÁČ)

Než lidé tento koláč ochutnají, často se podivují nedostatku koření. Při použití krásných čerstvých jablek ho ale není třeba.

- 1 vejce
- 3/4 šálku cukru
- 1/2 šálku mouky
- 1 lžička kypřicího prášku do pečiva
- 1/2 lžičky vanilky
- 2 šálky nakrájených jablek, oloupaných a doměkka orestovaných na 1 lžíci másla
- 1/2 šálku nasekaných vlašských ořechů
- špetka soli

Vyšleháme vejce a pomalu přidáváme cukr a vanilku. Poté vsypeme mouku, prášek do pečiva a sůl a vymícháme hladké těsto. Přidáme orestovaná jablka a ořechy a vlijeme do vymazané zapékací mísy o velikosti asi 20 × 20 cm. Pečeme přibližně 30 minut při teplotě 180 °C.

Nakrájíme na čtverečky a podáváme s karamelovou polevou, zmrzlinou nebo obojím.

KARAMELOVÁ JABLEČNÁ ZÁLIVKA

Toto je jeden z nejjednodušších a nejchutnějších způsobů, jak připravit čerstvá jablka. Zálivku mějte vždy připravenou po ruce, abyste jí mohli dochutit dorty, zmrzlinu, bábovku, jogurt, ranní müsli nebo ji mohli mlsat rovnou ze sklenice lžičkou ve dvě hodiny ráno, když zjistíte, že jste sami a máte hlad.

- 4 nakrájená jablka – není potřeba loupat
- 4 lžičky másla (žádná náhražka)
- 1 lžička skořice
- 1 šálek vlašských ořechů
- 1 šálek hnědého třtinového cukru
- 1 šálek smetany nebo podmáslí
- špetka muškátového oříšku

Na pánvi rozehtřejeme máslo, přisypeme cukr a mícháme, dokud se nerozpustí. Přidáme koření a jablka a mícháme, dokud ovoce nezměkne. Přidáme ořechy a promícháme. Vypneme vařič a pomalu vmícháme smetanu. Podáváme okamžitě se zmrzlinou nebo dortem, zbytek můžeme uschovat ve sklenici v lednici.

(Zdroj: tradiční recepty)

Úvod

Archangel, Kalifornie

Vzduch voněl jablky a sad hučel bzúčením včel vznášejících se nad bednami sklizeného ovoce. Stromy byly ve skvělém stavu a čekaly, až přijedou dělníci na sklizeň. Větve byly prořezané, připravené na žebříky, poslední otravní svišti odchycení a odvezení; cesta mezi stromy dohladka upravená, aby se ovoce při přepravě nepotlouklo. Bylo chladné ráno a mezi větvemi se stále povalovala mlha. Slunce vycházející na obzoru nad zvlněnými kopci slibovalo později během dne teplo. Sběrači přijedou brzy.

Magnus Johansen balancoval na žebříku a cítil stejnou jistotu jako muži o generaci mladší. Jeho vnučka Isabel by mu vynadala, kdyby ho viděla; řekla by mu, že je starý blázen, když pracuje sám, místo aby počkal na sběrače. Ale Magnus si užíval ranní samotu; měl rád, když měl celý sad v tichém teplém ránu pro sebe. Měl už osm křížků; jen Bůh ví, kolik sklizní ještě zažije.

Isabel se o něj poslední dobou hodně bála. Měla tendenci ho obletovat jako včelky sbírající pyl z klejích rostoucích kolem sadu. Magnus si přál, aby se tolik nestrachovala. Měla by vědět, že to nejlepší i nejhorší z toho, co může život nabídnout, už prožil.

Po pravdě řečeno, on se bál o Isabel mnohem víc, než se bála ona o něj. Tížilo ho všechno to, co Isabel neví. Ne-

může ji udržovat v nevědomosti napořád. Dopis na stole v jeho pracovně potvrzoval nejhorší obavy – pokud se nestane zázrak, celou Bella Vistu ztratí.

Dělal vše pro to, aby aspoň prozatím přestal na problémy myslet. Brzy vstal, oblékl si pracovní kalhoty a boty a věděl, že dnes je ten den. Za ta léta se naučil přesně odhadnout okamžik zralosti. Když se ovoce otrhá příliš brzy, musí řešit neefektivitu sklizně. Pokud přijde sklizeň příliš pozdě, riskuje, že ovoce bude přezrálé a bude se kazit.

Některá rána pociťoval hluboko v morku kostí svůj pokročilý věk, ale dnes ne. Dnes cítil nával energie a jeho ovoce bylo na vrcholu dokonalosti. Samozřejmě provedl testy na přítomnost škrobu, ale co bylo důležitější, kousl si do jablka a podle pevnosti, sladkosti a chuti věděl, že nastal pravý čas. Během několika příštích dnů bude v sadu živo jako ve včelím úlu. Ovoce pošle na trh v připravených bednách, z nichž každá ponese barevný štítek Sady Bella Vista.

Kus nad ním visela na větvi trojice rudých pruhovaných grávtýnských jablek. Obtížně dostupné větve se většinou ořezávaly, ale tato plodila. Opatrně se naklonil, aby jablka utrhl a vložil do košíku. Dával pozor, kam až dosáhne. V dnešní době měli sběrači radši dlouhé pytle, do kterých se lépe sbíralo oběma rukama, ale Magnus byl stará škola. Byl starý – tečka. Přesto ho sad udržoval při životě. Na rytmu ročních období a každoroční obnově bylo něco, co mu dodávalo energii, jako by byl mnohem mladší. Je spousta věcí, za které může být vděčný. Také je ale spousta věcí, kterých musí litovat.

Když chytil jablka na vysoké větvi, žebřík se trochu zakymácel. Raději nechal zbylé ovoce na sběrače a pomalu slezl dolů.

Přesunul žebřík k dalšímu stromu a zaslechl z klejichy zoufalé bzučení. Včela, dychtivá hojného nektaru z propletených květů, v jednom zůstala uvězněná. To se stávalo běžně. Magnus často nacházel jejich vyschlá tělíčka přile-

pená k lepkavým semeníkům. Moderní zemědělci se klejích snažili zbavovat, ale Magnus je nechával kvést podél hranice sadu, kde sloužily jako útočiště pro včely, motýly, pěnkavy a беруšky.

Osvobodil zoufale bzučící uvězněnou včelu z lepkavého květu a uvolnil semena, která se jako s padákem snášela k zemi. Aniž by si uvědomila, jak smrtelná ta sladkost může být, včela se okamžitě zabořila do jiného květu, vrátila se k pití nektaru a na hrozící nebezpečí nedbala.

Magnus rezigovaně pokrčil rameny a pokračoval dál. Když se bytost nechá přírodou nalákat na sladkost, nic ji nezastaví. Přesunul žebřík k dalšímu stromu, řádně ho opřel a vyšplhal do vznešené koruny. Tam se s hlavou mezi větvemi nadechl krásy toho rána – vůně vzduchu, slunečních paprsků procházejících mlhou, obrysů země a vzdáleného oparu nad mořem.

Projel jím pocit nostalgie nesený vlnou vzpomínek. Jako by to bylo včera: viděl dole Evu se sběrnými koši, jak se na něj usmívá, zatímco dohlíží na sklizeň – jeho válečná nevěsta, která s ním v Americe začala nový život. Bella Vistu vybudovali společně. Je strašná škoda, že se jim ji banka chystá sebrat.

Navzdory úspěchům a tragédiím, tajemstvím a lžím se Magnusovi dostalo hojnosti požehnání. Prožil život se ženou, kterou miloval, a to bylo víc, než co měla spousta jiných ubohých lidí. Společně si vytvořili vlastní svět, trávili čas blízko přírodě, jedli křupavá jablka, čerstvý domácí chléb namazaný medem od jejich vlastních včel, sdíleli úrodu s dělníky a sousedy... Přesto měla tato požehnání svou cenu, větší, než dokázal zvládnout.

V kapse mu zazvonil telefon a narušil ranní klid. Isabel trvala na tom, aby mobil neustále nosil u sebe; byl to jeden z těch jednoduchých, které umožňovaly jen přijímat a uskutečňovat hovory, bez spousty těch ostatních funkcí, které by ho jen mátlý.

Když sáhl do kapsy kostkované košile, aby telefon vytáhl, žebřík znovu zakolísal. Číslo ukazující se na displeji neznal.

„Tady Magnus,“ vyslovil obvyklý pozdrav.

„Tady Annelise.“

Rozbušilo se mu srdce. Její hlas zněl slabě; byl starší, ale navzdory uplynulým desetiletím povědomý. Pod tenkými, kolísavými tóny rozeznal hlas mnohem mladší ženy. Ženy, kterou miloval naprosto rozdílným způsobem než Evu.

Sevřel telefon pevněji. „Jak jsi, k čertu, zjistila moje číslo?“

„Beru to tak, že jsi můj dopis dostal,“ řekla a plynně přešla do jejich rodné dánštiny, pravděpodobně aniž by si to uvědomila.

„Ano, dostal. A máš naprostou pravdu,“ souhlasil, a když to vyřkl, srdce se mu rozbušilo ještě víc. „Je čas jim všechno říct.“

„Už jsi to udělal?“ zeptala se. „Magnusi, je to dost jednoduchý rozhovor.“

„Ano, ale Isabel... ona je... nerad bych ji rozrušil.“ Isabel – krásná a křehká, tak zmučená životem už od útlého věku.

„A co Theresa? Je taky tvoje vnučka. Chceš, aby jí ty zprávy místo tebe raději řekl někdo úplně cizí? Nemládneme, ani ty, ani já. A jestli něco neuděláš hned ty, udělám to já.“

„Tak dobře.“ Na okamžik pocítil nenávisť k telefonu, k tomu malému elektronickému narušiteli, který přinesl mraky do jeho krásného dne. „Postarám se o to. Vždycky se postarám. A když nám nějakým zázrakem odpustí –“

„Samozřejmě že odpustí. Nikdy nepřestávej věřit na zázraky. Ty bys to měl vědět ze všech nejlépe.“

„Už mi nevolej,“ požádal ji a srdce mu pořád divoce bušilo. „Prosím, už mi nevolej.“ Strčil telefon zpátky do kapsy. Mezi stromy zafoukal vítr a obklopila ho silná vůně jablek. Nad hlavou mu poletovali jestřábi a jeden z nich žalostně zapískal. Magnus se natáhl ještě pro jedno krásné jablko

visící na vzdálenost paže. Lesklo se tak, že v něm zahlédl svůj odraz.

Jak se natáhl, žebřík se naklonil. Chtěl se zachytit větve, ale minul ji. Pak už se nebylo čeho chytit, všude kolem sebe měl jen vlhý vzduch. Navzdory rychlosti pádu Magnus vnímal každý okamžik, jako by se to dělo někomu jinému. Přesto se nebál o sebe – na to byl příliš starý a život ho již před dlouhou dobou naučil, že strach a štěstí nemohou žít společně.

DRUHÁ ČÁST

Miliony lidí viděly padat jablko, ale Newton byl jediný, kdo se zeptal proč.

– Bernard M. Baruch

JABLEČNÉ ČATNÍ

Skvělý doplněk k pečenému vepřovému či kuřecímu masu nebo ke grilovanému lososu.

- 3 jablka na vaření bez jádřince a nakrájená (není potřeba loupat)
- 1/2 šálku hnědého cukru
- 1/2 šálku nakrájené bílé cibule
- 1 lžička hrubozrnné hořčice
- 1/4 lžičky pálivé papriky
- 1 lžíce mletého zázvoru
- 1/2 šálku pomerančového džusu
- 1/3 šálku jablečného octa
- 1/2 lžičky soli
- 1/2 šálku rozinek nebo rybízu

Všechny ingredience kromě rozinek vložíme do pánve. Za stálého míchání přivedeme k varu, snížíme teplotu, necháme povařit a občas promícháme, dokud se většina kapaliny neodpaří; trvá to přibližně 45 minut. Odstavíme a přidáme rozinky. Uchováваме v lednici.

(Zdroj: Přizpůsobeno podle receptu
Washingtonské státní komise pro jablka)

1. kapitola

San Francisco

Seznam úkolů neviditelně kroužil Tess Delaneyové nad hlavou jako letecký provoz nad letištěm O'Hare. Měla klienty, kteří čekali, až se jim ozve, spolupracovníky, kteří ji naháněli kvůli reportům, a čekala ji zásadní rozhodující schůzka s majitelem společnosti. Snažila se zahnat narůstající nervozitu a soustředit se na úkol – vrátit poklad právoplatnému majiteli.

Současná mise ji přivedla do bytu na Alamo Square přeplněného nábytkem. Slečna Annelise Wintherová, ve svých osmdesáti letech stále čilá, ji zavedla do útulného pokoje s krajkovými záclonami, hlubokými křesly a úžasnou vůní čehosi, co se právě peklo v troubě. Tess neztrácela čas a ihned jí poklad ukázala.

Když si brala starodávný náhrdelník, ruce slečny Wintherové, poseté stařeckými skvrnami a s klouby deformovanými artrózou, se třáslly. Pod růžovým pleteným šálem se jí chvěla i kostnatá ramena.

„Ten náhrdelník patřil mojí mamince,“ vydechla a při vyslovení posledního slova se jí roztřásl i hlas. „Neviděla jsem ho od jara 1941.“ Podívala se na Tess, která seděla naproti ní za starým dřevěným kuchyňským stolem. V ženiných očích se zračily příběhy, které zářily skoro stejně jako šperk. „Slovy nedokážu vyjádřit díky za to, že jste mi ho přinesla.“

„Je mi potěšením,“ odpověděla Tess. „Takové okamžiky jsou nejlepší část mojí práce.“ Pocit hrdosti a úspěchu jí pomohl ignorovat neustálé bzučení jejího telefonu oznamující další příchozí zprávy.

Annelise Wintherová byla typ klienta, které měla Tess v oblibě. Nenáročná a skromná, soudě podle zchátralosti jejího bytu v jednom ze starých viktoriánských domů, který už zažil lepší časy. Dvě kočky, které představila jako Golden a Prince, se vyhřívaly v pozdněodpoledním slunci, jež pronikalo dovnitř arkýřovým oknem. Na zdi visel vyšívaný obrázek s nápisem Prožij každý den.

Slečna Wintherová si sundala brýle, otřela je a znovu si je nasadila. Pohlédla na Tessinu vizitku a řekla: „Tess Delaneyová, odbornice na starožitnosti, Aukční síň Sheffield. Tak, slečno Delaneyová, jsem nesmírně šťastná, že jste našla i mě. Vedete si velice dobře.“ V jejím hlase byl znát drobný náznak přízvuku. „Na historickém kanálu jsem viděla speciální pořad o krakovském muzeu. Minulý měsíc jste v Polsku získala ocenění.“

„Vy jste to viděla?“ zeptala se Tess, překvapená, že ji žena poznala.

„Ano, viděla. Dostala jste cenu za nalezení růžence královny Marie Leszczyňské. Ukradli ho nacističtí kořistníci a po desetiletí byl nezvěstný.“

„Byl to... okamžik.“ Tess se té noci cítila tak pyšná. Jediný problém byl, že se ocitla ve společnosti cizích lidí. Neměla tam nikoho známého, kdo by byl svědkem jejího triumfu. Matka slíbila, že přijde, ale na poslední chvíli to zrušila, takže Tess s upocenými dlaněmi přijala ocenění od ministra kultury pouze před malou skupinkou lidí od televize.

„V okamžiku, kdy jsem zahlédla vaši tvář, jsem věděla, že právě vy najdete můj poklad.“ Slova slečny Wintherové byla lehce překvapivá. „A jsem tak ráda, že jste to byla vy. Vyžádala jsem si konkrétně vás.“

„Proč?“

Ticho. Výraz slečny Wintherové se zjemnil. Možná se ztratila ve svých myšlenkách. Pak odpověděla: „Protože jste nejlepší. Nebo ne?“

„Snažím se,“ ujistila ji Tess. Rozhovor jí připadal zvláštní, ale ve svém povolání byla zvyklá na různé klienty. „Tento kus byl součástí většího nálezů z druhé světové války.“ Tess se odmlčela, když si vzpomněla na další věci – šperky, umělecká díla a sběratelské předměty. Většina se už k původním majitelům nedostane, protože dávno zemřeli. Snažila se nepředstavovat si, co asi zažívaly rodiny, když nacisté vpadli do jejich domovů, kradli jejich cennosti a pravděpodobně jich mnoho poslali na smrt. Nacházení ztracených pokladů se zdálo jako drobnost, ale výraz slečny Wintherové byl odměnou sám o sobě.

„Díky vám se stal zázrak,“ prohlásila. „Zrovna jsem do telefonu říkala příteli, že člověk není nikdy příliš starý na to, aby ocenil skutečný zázrak.“

Tess si pomyslela, že na zázrak tento úkol vyžadoval spoustu tvrdé práce. Ale veškerý průzkum, cestování, papírování a byrokracie za ten výraz v obličeji Annelise Wintherové stály. Tess ze svého zaplatila restaurátora, aby celý náhrdelník pečlivě vyčistil. „Tady je kopie zprávy o starožitnosti.“ Posunula dokument přes stůl. „Je to vlastně historie šperku od jeho vzniku do současnosti tak podrobně, jak se mi podařilo vypátrat. Byl vyroben v Rusku.“

„Je úžasné, že se vám podařilo ho najít. Když jsem první kontaktovala vaši firmu, myslela jsem...“ Odmlčela se. „Jak se vám to podařilo?“

Tess zpětně podle zprávy vysvětlovala, jak postupovala s výzkumem. „Tento kus byl nalezen se sbírkou cenností zabavených v Kodani. Náhrdelník zdobí růžové topasy a zlaté filigránové ozdoby. Řetízek a spona jsou originální. Vyrobil ho finský návrhář August Holmström, hlavní klenotník domu Fabergé.“

Slečna Wintherová povytáhla obočí. „Toho Fabergé?“

„Přesně toho.“ Tess vytáhla lupu a ukázala jí na místo na náhrdelníku. „Toto je Holmströmův punc, přesně tady. Jeho iniciály mezi hlavami dvouhlavé císařské orlice. Navrhl ho speciálně, aby zabránil padělání. Tento konkrétní kousek se poprvé objevil v jeho katalogu návrhů v roce 1916 a byl vyroben pro módní dům v Petrohradě. Koupil ho člen dánského diplomatického sboru.“

„Můj otec. Náhrdelník přivezl z obchodní cesty do Ruska a matka ho nosila téměř neustále. Kromě snubního prstenu to byl její oblíbený šperk. Dal jí ho na oslavu mého narození. I když to nikdy neřekla nahlas, mám podezření, že po mně už nemohla mít další děti.“ Zadívala se do dálky a Tess přemýšlela, co asi vidí – svého pohledného otce? Matku, která šperk nosila u srdce?

Příběhy schované za klenoty byly vždy zajímavé, i když často hořkosladké. Obzvlášť ty smutné snášela těžko. Existovaly takové krutosti, které byly pro normální lidi naprosto nepředstavitelné; nespravedlnosti příliš velké, než aby je šlo pochopit. Slečna Wintherová musela být hodně malá, když se jí rozpadl celý svět. Jak vyděšená asi musela být, jak zmatená.

„Přála bych si, abych mohla udělat víc než jen restaurovat tento kousek,“ řekla Tess. „Skončil s mnoha dalšími klenoty ve sklepním skladě opuštěné vládní budovy. Celý poslední rok jsem strávila pátráním po archivech. Gestapo tvrdilo, že všechny předměty mělo pouze v úschově. To byl běžný trik. Jediná užitečná věc, kterou udělalo, byly pečlivé záznamy o všech zabavených věcech.“

V tuto chvíli to začínalo být riskantní. Kolik informací slečna Wintherová skutečně potřebuje? Musí vědět, co se pravděpodobně stalo jejím rodičům?

Existovala fakta, která Tess neměla v úmyslu sdělovat. Jako například důkazy, že Hilde Wintherovou si pro sebe zabavil zkorumpovaný důstojník a pravděpodobně s ní bylo celé měsíce před tím, než ji zabili, zacházeno jako se sexuální otrokyní. To byl problém s odhalováním tajemství

minulosti. Člověk často objevil věci, které by raději měly zůstat pohřbené. Je lepší za každou cenu odhalit pravdu, nebo raději někoho ochránit před znepokojivými skutečnostmi, které už stejně nemůže nijak změnit?

„Tento kus zabavili vaší matce, když ji zatkli pro podezření z ukrývání špehů, sabotérů a partyzánů v nemocnici Bispebjerg. Podle zprávy o zatčení byla obviněna, že předstírala, že její pacienti jsou příliš nemocní, a pečovala o ně do chvíle, dokud náhle nezmizeli.“

Slečna Wintherová zatajila dech a pak přikývla. „To zní jako moje maminka. Byla tak statečná. Řekla mi, že v nemocnici pracuje jako dobrovolnice, ale já jsem vždycky věděla, že dělá něco důležitého.“ V očích staré dámy se za brýlemi objevil chladný hněv. „Maminku odtáhli za krásného jarního odpoledne a já se na to musela dívat.“

Tess pocítila neskutečný nával soucitu s malou holčičkou, kterou ta žena kdysi bývala. „Je mi to líto. Žádné dítě by nemělo být svědkem něčeho podobného.“

Slečna Wintherová zvedla náhrdelník a velké růžové topasy se ve světle zaleskly. „Mohla byste... mi ho zapnout?“ zeptala se.

„Samozřejmě.“ Tess se postavila za ni, zapnula náhrdelník a vnímala křehké vystupující kosti staré ženy. Vlasy jí voněly po levanduli a šaty pod růžovým šálem byly obnošené a vybledlé. Tess pocítila nával emocí. Tento nález slečně Wintherové změnil život. Jedna transakce a stará dáma bude moci dožít v luxusu.

Slečna Wintherová zvedla ruce a sevřela šperk v dlaních. „Když ji táhli pryč, přikázala mi, ať běžím jak o život. A přesně to jsem udělala. Měla jsem v tu chvíli velké štěstí. Nebo možná někoho předem varovali. Chlapec, který byl členem Holger Danske – dánského odboje –, mě odvedl do bezpečí. Takový to byl hrdina – jako Červený bedrník ve Francouzské revoluci, jen on byl skutečný. Nebýt jeho, dnes bych tu nebyla. Nikdo z nás.“

Nikdo z nás...? Tess přemýšlela, o kom asi mluví. Pravděpodobně o duchách ze své smutné minulosti. Ale nezeptala se; měla naplánované další schůzky a nemohla ztrácet čas. Kvůli tomu, že věděla, kolik lidí za tu tragédii zaplatilo životem, se cítila zranitelná. I tak ale byla dojatá tím, jak milá je ta stará žena, a nádechem nostalgie, který zjemnil její výraz, když se dotkla šperku na svém krku.

Jsmo úplně samy, my dvě, pomyslela si Tess. Byla slečna Wintherová vždycky sama? A budu stejně tak i já?

„Jsem strašně ráda, že tu jste.“ Úsměv staré dámy byl jemný a zvláště intimní.

„Tady je odhad ceny vašeho šperku. Myslím, že budete mít radost.“

Stará dáma zírala na dokument. „Píše se tu, že maminkin náhrdelník má hodnotu osm set tisíc dolarů.“

„Je to jen odhad. Záleží na tom, jak bude dražba probíhat. Může se to lišit plus minus deset procent.“

Slečna Wintherová vydechla. „To je celé jmění. To je víc peněz, než o jakých jsem kdy snila.“

„Určitě to není dost, aby to nahradilo vaši ztrátu, ale je to velmi slušná částka. Mám radost i za vás.“ Tess se cítila úspěšně a měla radost i za slečnu Wintherovou. V roztřepené šále a obklopená starými věcmi nevypadla jako bohatá žena, ale brzy jí bude.

Všechna ta pečlivá práce s nalezením a restaurováním vedla k tomuto okamžiku. Tess na stůl rozložila několikastránkové smlouvy. „Tady je dohoda s Aukční síní Sheffield, naší firmou. Je to standardní smlouva, ale možná byste si ji měla projít s právníkem.“

V kuchyni se ozval časovač a slečna Wintherová vstala. „Koláčky jsou hotové. Moje oblíbené – pečú je s levandulovým cukrem. Je to starý dánský recept na podzimní období. Sedte, drahoušku, uvařím čaj.“

Tess zatnula zuby a snažila se nepůsobit netrpělivě, i když ji čekaly další schůzky a v kanceláři spousta práce. Upřímně,

nechtěla koláček, ať už byl s levandulovým cukrem, nebo ne. A nechtěla ani čaj. Spíš by jí vyhovovala káva a cigareta. Ty se k jejímu životnímu tempu hodily rozhodně lépe. Od chvíle, kdy před pěti lety ukončila školu, byla v poklusu a spěchala i teď. Čím rychleji přinese podepsanou dohodu do kanceláře, tím rychleji dostane vyplacený svůj bonus a bude se moci vrhnout na další úkol.

Nicméně povaha její profese často vyžadovala shovívavost. Lidé měli ke svým věcem vztah a rozloučit se s nimi nějakou dobu trvalo. Slečna Wintherová si s koláčky dala spoustu práce. Vzhledem k tomu, co Tess věděla o rodině Wintherových, přemýšlela, co asi žena cítí, když vzpomíná na staré časy – strach a strádání? Nebo myslí na šťastnější období, kdy byla rodina kompletní?

Když chodila po své staromódní kuchyni, zastavila se slečna Wintherová občas před malým zarámovaným zrcadlem vedle dveří a zamyšleně pohlédla na náhrdelník. Tess uvažovala, co tam asi vidí – svou krásnou, zbožňovanou matku? Nevinnou malou dívku, která nemá tušení, že se jí za chvíli rozpadne celý svět?

„Vyprávějte mi o tom, co děláte,“ naléhala slečna Wintherová, když nalila čaj do dvou šálek z čínské porcelánu. „Ráda bych slyšela něco o vašem životě.“

„Asi by se dalo říct, že mám pátrání po pokladech v krvi.“

Slečna Wintherová mírně zalapala po dechu, jako by ji Tessino prohlášení překvapilo.

„Opravdu?“

„Moje matka je specialista na získávání exponátů pro muzea. Babička měla v Dublinu obchod se starožitnostmi.“

„Takže pocházíte z rodu nezávislých žen.“

Hezky řečeno, pomyslela si Tess. Uhnula pohledem. Nebyla ten typ, který by si s klienty povídal, jen aby uzavřel dohodu, ale slečna Wintherová se jí upřímně líbila. Možná proto, že se zdálo, že se o ni opravdu zajímá. „Matka ani babička se nikdy nevdaly,“ vysvětlila. „Pravděpodobně budu

pokračovat v tradici a půjdu v jejich stopách. Můj život je na nějaký vážný vztah příliš rušný.“ Panebože, Tess, posloucháš se? pomyslela si. Opakuj to dost často a začneš tomu věřit.

„No, mám podezření, že je to jen tím, že ten správný muž ještě nepřišel... zatím. Taková hezká dívka jako vy, s těmi nádhernými rusými vlasy. Jsem překvapená, že se vám ještě z žádného muže nepodlomila kolena.“

Tess zavrtěla hlavou. „Nohama stojím pevně na zemi.“

„Ani já se nikdy nevдалa,“ zatvářila se stará dáma smutně. „Těsně po válce jsem byla zamilovaná do jednoho muže, ale vzal si jinou.“ Odmlčela se a znovu obdivovala drahokamy na náhrdelníku. „To musí být tak vzrušující, hledat poklady.“

„Obnáší to spoustu výzkumů a pátrání, které mnoho lidí považuje za nudné. Tolik slepých uliček a zklamání,“ vysvětlovala Tess. „Většinu času trávím pročesáváním archivů, starých záznamů a katalogů. Někdy je to frustrující. Ale když se mi povede něco podobného, stojí to za to. A jednou, za dlouhou dobu, třeba opráším bezcenné plátno a odhalím v něm originál od Johanneese Vermeera. Nebo najdu celé jmění někde v poli u pastýřské chatrče. Někdy to bývá strašidelné. Poklad může být schovaný i v rakvi.“

Slečna Wintherová se otřásla. „To je divné.“

„Když lidé potřebují něco ukrýt, mají tendenci schovat to někam, kam se nikdo nebude chtít dívat. Váš kousek neležel v žádném dramatickém úkrytu. Byl označený cedulkou a úhledně uložený společně s tucty dalších neprávem zabavených předmětů.“

Slečna Wintherová srovnala koláčky do košíčku s nažehleným ubrouskem a přinesla je ke stolu.

Tess si jeden teplý koláček ze zdvořilosti vzala.

„Ale zní to, že svou práci máte ráda,“ řekla slečna Wintherová.

„Strašně moc. Je pro mě vším.“ Když ta slova vyřkla nahlas, pocítila Tess vlnu vzrušení. Její obor byl rychlý, nepřed-

vídatelný a každý den mohl přinést nával adrenalinu – nebo zdrcující zklamání. Měla skvělý rok; její úspěchy ji přibližovaly k věcem, po kterých toužila jako po vzduchu a vodě – k uznání a bezpečí.

„To zní naprosto skvěle. Jsem si jistá, že dosáhnete přesně toho, po čem toužíte.“

„V tomto oboru si nikdy nejsem přesně jistá, co to je.“ Tess se znovu nenápadně podívala na hodiny.

Slečna Wintherová si toho všimla. „Určitě máte čas dopít si čaj.“

Tess se usmála, protože aniž by chtěla, žena se jí líbila. „Tak dobrá. Chcete, abych vám tu smlouvu nechala tady, nebo –“

„To není potřeba,“ dotkla se stará žena růžového topasu. „Neprodám ho.“

Tess zamrkala a trochu zavrtěla hlavou. „Omlouvám se... cože?“

„Náhrdelník mé matky.“ Přitiskla si šperk k hrudi. „Není na prodej.“

Tess se sevřelo srdce. „Ten šperk by vás mohl zajistit na zbytek života.“

„Poslední kousek jistoty mi navždy sebrali nacisté,“ poznamenala slečna Wintherová. „A stejně jsem přežila. Vrátila jste mi mamčinu nejoblíbenější věc.“

„Jak jste řekla, je to věc. Předmět, který byste mohla proměnit v pohodlí a klid duše po zbytek svých dnů.“

„I teď žiju v pohodlí a bezpečí. A pokud nevěříte, že vzpomínky jsou cennější než peníze, pak možná ještě nemáte ty správné vzpomínky,“ pohlédla Annelise soucitně na Tess.

Tess se snažila nemyslet na všechny ty hodiny, které strávila pročesáváním záznamů a pátráním, jež ji k nálezu dovedlo. Kdyby na to myslela víc, asi by si frustrovaně začala rvát vlasy. Snažila se chránit před vzpomínkami, protože skrze vzpomínky je člověk zranitelný.

„Musíte si myslet, že jsem starý sentimentální blázen.“ Slečna Wintherová přikývla. „Jsem. To je výhoda pokročilého věku. Nemám žádné dluhy, žádnou zodpovědnost. Jen já a moje kočky. Náš život se nám líbí přesně takový, jaký je.“

Tess usrkla silný čaj a skoro se ušklíbla, jak byl hořký.

„Ale ne! Cukřenka. Zapomněla jsem,“ plácla se do čela slečna Wintherová. „Je ve spíži, drahoušku. Nemohla byste pro ni dojít?“

Police ve spíži byly plné zaprášených sklenic a plechovek, nejrůznějších sběratelských předmětů, z nichž mnoho na sobě ještě mělo ručně psané štítky z garážových výprodejů.

„Je hned napravo,“ volala slečna Wintherová. „Na policičce s kořením.“

Tess zvedla malou misku na nožičkách. Téměř okamžitě pocítila nával vzrušení. Jedna z prvních věcí, které se ve své profesi naučila, bylo naladění se na „pocit“ z předmětu. Právě a autentické věci v sobě měly něco víc než napodobeniny a plagiáty.

Postavila misku na stůl, a když ji blíže studovala, snažila se nedat na sobě nic znát. Tvary misky a držátek byly nezměnitelné. Dokonce ani stopy času nemohly zakrýt skutečnost, že je z pravého stříbra.

„Povězte mi něco o té cukřence,“ požádala a použila malé kleštičky, aby si vzala kostku cukru. Kleštičky na cukr. Ty byly snad ještě vzácnější než cukřenka.

„Je krásná, že?“ řekla slečna Wintherová. „Ale dá strašnou práci udržet ji čistou. Neuvažovala jsem příliš prakticky, když jsem ji kdysi dávno koupila na charitativní burze v kostele. Už je to pár desítek let. Podobné výprodeje a burzy byly vždycky moje slabost. Obávám se, že jsem domů přinesla spoustu barevných, lesklých, hezkých věcí, které mě upoutaly. Jakmile je ale mám doma, je otázkou, jestli je vůbec někdy využiju.“

„Tohle je ale docela úlovek,“ zvedla Tess miskou, aby se podívala na dno, kde uviděla očekávaný punc.

„V jakém ohledu?“

Opravdu to neví? „Slečno Wintherová, ta cukřenka je od Tiffanyho a zdá se, že je to originál.“

„Bože, neříkejte.“

„Jde o zvláštní styl, takzvaný empírový set, je velmi vzácný, protože byl vyroben pouze v limitované edici. Musela bych se na to ještě podívat, ale myslím, že by mohla být nesmírně cenná.“ Ne že by na tom staré ženě záleželo, když upřednostňovala své poklady před hotovostí. „Ale bez ohledu na cokoli je to krásný kousek.“

„Vaše práce má tolik překvapivých aspektů,“ zatleskala radostně rukama slečna Wintherová. „Někdy narazíte na poklad, když hledáte něco úplně jiného.“

Tess sledovala, jak se kostka cukru rozpouští v čaji. „Proto je moje práce stále zajímavá.“

„Řekněte mi, je to něco, co by vaše společnost mohla prodat?“ zeptala se slečna Wintherová.

„Je to možné, i když jen s těmi kleštičkami, jako jednotlivý kus –“

„Nemyslela jsem jen cukřenku. Myslela jsem celou sadu.“

Tess upustila lžičku. „Vy máte celou sadu?“

2. kapitola

Tess seděla v nejlepším baru v San Francisku u stolu s výhledem a pila martini mírně slané od oliv. Olivы byly jediné jídlo, které měla k večeři. Jako obvykle pracovala až do večera.

Pracovala. Taková byla a přesně to dělala. Pracovala... a považovala se za šťastnou, že má práci, kterou miluje. Přesto ji setkání se slečnou Wintherovou a to, jak starou ženu viděla samotnou s jejími kočkami, rozladilo. Vyvolalo to její nejtajnější obavy – že bude procházet životem sama a skončí obklopená poklady, o které se nebude mít s kým podělit. Práce jí bránila v přílišném uvažování nad tím, jak je osamělá.

Snažila se ty myšlenky zahnat; připomněla si dnešní úspěch a skutečnost, že má dobré přátele, se kterými to může oslavit. S přáteli se setkala v baru Top of the Mark v nejvyšším poschodí historického hotelu Mark Hopkins vystavěném na vrcholu kopce Russian Hill. Je to sanfranciská památka, oblíbená mezi turisty, ale díky nádhernému výhledu, skvělému martini a živé hudbě vyhlášená i mezi místními.

Kvůli svému kočovnému dětství mívala jen velmi málo přátel a rodinných příslušníků. Ale tady, v srdci San Franciska, si vytvořila vlastní rodinu; malou skupinku lidí, kteří byli jako ona – mladí profesionálové, nezávislí a ambiciózní.

ní. A zábavní – bohémové a géniové, tvrdě pracující, ale nezapomínající, že občas je potřeba upustit páru.

Byla tu Lydia, návrhářka interiérů, která byla pro Tess neustálým zdrojem klientů na doporučení. Ve sklepech a skladových prostorách nacházela věci jako sedačky od uměleckého truhláře Duncana Phyfea a cenné vyřezávané stoly. Rozuměla návalům adrenalinu při honbě za poklady lépe než kdokoli jiný, koho Tess znala. Třetí členkou jejich tria byla Neelie, obchodnice s vínem, která občas spolupracovala s aukční síní Sheffield. Dnes si přivedla nového muže, Russella, který jí neustále zíral na prsa. Neelie tajně posílala Tess textové zprávy: *Tak co na něj říkáš?*

Pořád ti kouká na prsa.

Děláš, jako by to bylo špatně.

Usmály se na sebe a pozvedly skleničky.

„Vy dvě vypadáte, jako byste měly něco za lubem,“ prohodil Jude Lockhart, Tessin kolega z aukční síně Sheffield.

„To proto, že máme,“ odpověděla a ukázala mu na židli vedle sebe.

Jude je obě políbil a potřásl si rukou s Nathanem, Lydiiným dlouhodobým partnerem. Neelie mu představila Russella, svůj dnešní doprovod.

Tess měla ráda pohodu a kouzlo svých přátel, skutečnost, že jsou stále ještě mladí a zábavní a ochotní se po práci scházet. A nejnadšenější byla z toho, že má s kým sdílet své novinky a že dnes má něco, co může s kamarády oslavit.

„Dnes jsem vyhrála jackpot.“

„Tak ven s tím,“ vyhrkla Neelie. Otočila se na muže po svém boku a vysvětlila: „Tess je profesionální hledačka pokladů – opravdu. Je něco jako moderní Indiana Jones.“

„Ne úplně přesně,“ brzdila ji Tess. „Dnes jsem nemusela bojovat s žádnými hady.“ Vyprávěla jim, jak u slečny Winttherové našla čajový servis od Tiffanyho. „Ukázalo se, že byla závislá na garážových výprodejích a všechno si nechávala a hromadila. Většina z věcí, které má, je k ničemu, ale

našla jsem i pár dalších kousků.“ Popsala sadu likérových skleniček od Ludwiga Mosera, dřevořezbu podepsanou tužkou americkým impresionistou Charlesem H. Richer-tem a nefritové manžetové knoflíčky z předválečné Číny. Vzhledem k tomu, že pro slečnu Wintherovou nemělo nic z toho žádnou sentimentální hodnotu, radostně souhlasila, že je předá Sheffieldu na prodej.

„Zatraceně, holka,“ pozvedla Neelie své martini se zeleným jablkem, „dobrá práce!“

Všichni kolem stolu pozvedli sklenky. „Když nebudeš dávat bacha, vysloužíš si povýšení,“ varoval ji Jude.

Tess pocítila nával nervozity. Věděla, že o ní uvažují na pozici do New Yorku, což by byl velký krok kupředu ve více ohledech. Pro ni by to byl ohromný skok směrem ke špičce v oboru. Jude ji pozoroval se směsicí respektu a závidosti. Nějak se jim ale podařilo spolupracovat, aniž by se z nich stali rivalové.

Když se Tess s Judem setkala poprvé na aukci v Londýně, měla na něj zálsusk. Koneckonců, mužského se vzděláním z Oxfordu a s tváří filmové hvězdy člověk nepotkává často. Ale netrvalo to dlouho. Rychle zjistila, že jsou si příliš podobní – plaší, co se týká vztahů, se strachem z lidí a vrhající se do bláznivých milostných vztahů, po kterých zůstanou vnitřně zranění. Nakonec se z toho vyvinulo příjemné přátelství. Byli pracovní kolegové, kamarádi, chodili se spolu napít a někdy v obdobích osamění – zejména během svátků – společně předstírali, že jim samota vůbec nevadí.

„To je přesně Tess. Najde poklad ve spíži nějaké staré dámy,“ zasmála se Lydia a přitulila se k Nathanovi. Podívali se na sebe a Nathan zavolal procházejícího číšníka.

Jude přikývl. „Zdá se, že Tess to se starými dámami umí. Moje oblíbená příhoda je o tom, jak našla v židli u piana mezi notami zastrčený program ze zápasu Giants podepsaný Williem Maysem.“

„Vzpomněla si, že to byl ‚takový milý mladý muž‘,“ dodala Tess a poušmála se nad tou vzpomínkou. „Netušila, že po každé když se posadí k pianu, aby hrála, sedí na pokladu.“

„Přísahám, že jsi jako Midas – na co sáhneš, se promění ve zlato,“ řekla Neelie.

Zasmála se. „Hele, nech toho. Vzpomeň si, že Midas sice přeměnil všechno na zlato, ale včetně svého malého syna.“

„Myslel jsem, že nemáš děti ráda,“ poznamenal Jude.

„Ale mám ráda brambůrky. A co by se stalo, kdyby se mi všechny změnily ve zlato?“

„Nastal by konec světa,“ usoudila Lydia. „Kromě toho, ty máš děti ráda, Tess. Jen to nechceš přiznat, protože bys nevypadala cool.“

„Já mám ráda děti a jsem naprosto cool,“ přidala se Neelie. „A tobě to taky dojde, Tess. Dokonce i lidi, co nemají rádi děti, se do nich okamžitě zamilují, jakmile si pořídí vlastní.“

„Mluv sama za sebe,“ protestoval Jude. „Russelle, dávej si bacha, kamaráde. Slyšíš to tikání? To jsou její biologické hodiny.“

Russell objal svůj doprovod. „Myslím, že ji zvládnou.“

„Nepotřebuju zvládnout,“ ohradila se Neelie. „Pomazlit ano. Zvládnout tolik ne.“

Tess začal vibrovat telefon. Podívala se na displej, ale protože číslo neznala, nechala hovor spadnout do hlasové schránky. Tak, pomyslela si, nejsem jen samá práce a žádná zábava. Dokážu odolat zvonícímu telefonu.

„Když už mluvíme o tom, co je skvělé...“ Nathan pokynul číšníkovi, který právě přicházel s láhví šampaňského.

„Šampaňské?“ podivila se Tess. „Ani jsem si neuvědomila, že je moje pracovní příhoda tak mimořádná.“

„Máme další skvělé zprávy.“ Když do baru vešly dva starší páry následované několika mladými lidmi, Nathan se postavil.

„Co se děje?“ zeptal se Jude.

S očividným vzrušením Nathan všem představil své a Lydiiny rodiče a různé bratry a sestry. Tess fascinovalo, jak si jsou všichni podobní. Lydiiny sestry vypadaly jako její mladší verze, měly stejně hnědé vlasy a drobný nosík. Nathanův otec byl vysoký a mohutný jako jeho syn. Vzduch kolem nich jiskřil vzrušením.

Rodiny pro ni byly největší tajemství. Ačkoli ji fascinovaly, připadaly jí zároveň chaotické a komplikované. Přesto nedokázala přestat přemýšlet nad tím, jaký to musí být pocit, být obklopen lidmi, s nimiž jste spojeni krví a minulostí.

Její přátelé byli její rodinou, její práce byla jejím životem. A měla sny o budoucnosti. Ale vždy jednou za čas pocítila intenzivní touhu, ostrou jako čepel.

„Chtěli jsme se tu s Lydií dnes všichni sejít,“ začal Nathan. „Naše rodiny a naši nejbližší přátelé. Máme pro vás zprávu.“

„No nekecej!“ Neelie si překryla ústa rukou, oči jí zářily radostí.

Tess se rozbušilo srdce, protože najednou věděla, co bude následovat.

Nathan se tak šťastně usmál, až měla pocit, že jeho úsměv zahřál i ji. „Mami a tati, Barb a Ede, my jsme zasnoubení!“ Lydia vytáhla z kapsy malou zelenou krabičku a na prsteníček si navlékla prsten s briliantem.

Lydiina matka zavýskla – zavýskla! – a s Lydií se objaly a blaženě zavřely oči. Sestry se připojily ke skupině a rodiny se smísily. Objektů a potřásání rukou všude kolem. Neelie, věčná organizátorka, okamžitě začala zjišťovat vše o termínu, místu konání, oslavě a vinném lístku.

Jak Tess sledovala šťastný pár, překvapilo ji, že jí v očích pálí slzy a v krku tlačí knedlík. „Gratuluju, kámoško,“ blahopřála Lydi. „Mám z tebe velkou radost.“

Lydia ji chytla za ruce. „Nemohla jsem se dočkat, až ti to řeknu. Dokážeš uvěřit, že se budu vdávat? Já?“

Tess se navzdory slzám zasmála. „Dřív jsme přísahaly, že svatba je jen pro holky bez fantazie.“ Vzpomněla si na pozdní noční opilecké debaty, které si užívaly, když spolu bydlely těsně po promoci. Kam se ta děvčata poděla? Tess se nestýskalo po pití, ale chybělo jí to blízké kamarádství. I když svatbu kamarádce přála, v temném koutku jejího srdce se ukrýval i jiný pocit. Pocítila drobný záblesk závidění.

„To bylo před tím, než jsem zjistila, co je skutečná láska.“ Lydia se zbožně podívala na Nathana, který stále zářil štěstím, ale teď už se držel svého piva a nevnímal ženské sentimentální pocity. „Už začínám být nesnesitelná. Jediné, o čem poslední dobou sním, je péče o domácnost a výroba dětí.“ Zasmála se Tessinu zděšenému pohledu. „Neboj, není to nakažlivé.“

„Nebojím se. Jenom mi slib, že budeš mluvit i o jiných věcech.“

„Samozřejmě že ano. Žádné řeči o domácnosti, dokud nebude řada i na tobě.“

Tess obdivovala prsten s briliantem v markýzovém brusu zasazeným v platině. Bylo pozoruhodné sledovat kamarádku, jak ho pyšně vystavuje jako blyškový symbol oznamující světu, že ji někdo miluje, že už není sama. „Nedělej si nádeje,“ řekla Tess. „Já na řadě být nechci.“

„To tvrdíš teď. Jen počkej, až potkáš toho pravého.“

„Kdybys ho někde zahlédla, klidně mu dej moje číslo.“

Lydia odešla ukázat prsten sestrám a budoucí nové rodině. Neelie si už zapisovala velikosti šatů pro družičky. Ještě stále zmatená svými pocity si Tess osušila oči ubrouskem.

„Naprosto souhlasím,“ přitakal Jude a postavil se vedle ní. „Je to tragický obrat událostí.“

„Nebud' zlý. Podívej, jak jsou šťastní.“ Sledovala, jak se kolem Lydie seběhla její rodina – maminka, tatínek, sestry, které jí byly tak podobné – a znovu v krku ucítila knedlík.

„Podívej se na sebe. To tě celá ta romantika takhle dostala?“ zeptal se Jude a sledoval šťastný pár. Lydia a Nathan ze sebe nemohli spustit oči.

Povzdechla si. „Jo. Asi jo.“

„Ale no tak, Delaneyová. Právě jsi říkala, ať si neděláme naděje, že na řadě být nechceš. Tak na mě nehraj, jaká jsi měkkota.“

„Proč ne? Spousta lidí má ráda jemné a měkké věci.“

„Možná lidi v domovech důchodců.“

„Buď milý.“

„Já jsem vždycky milý.“

„Tak mi nalij další drink. Dnes večer taky slavím,“ připomněla mu. Dolil jí šampaňské. „No jo, slavíme, že jsi firmu připravila o originál Holmströma.“

„Nebud' protivný. Místo toho dostaneme kompletní servis od Tiffanyho, včetně kleštiček na kostkový cukr, ve skvělém stavu. A taky pár dalších věcí.“

„Byl bych raději, kdybychom to měli všechno. A co si ta stará dáma myslí? Že když si ten náhrdelník nechá, přivede jí maminku z nacistického tábora smrti zpátky?“

„Pane jo, proč jsem se jí přesně na tohle nezeptala?“ Tess se napila šampaňského.

„Dobře, omlouvám se. Jsem si jistý, že ses snažila.“

„Je to velice milá dáma. Je hodná, má spoustu příběhů. Přála bych si s ní strávit víc času. Udělej mi laskavost a za toho Tiffanyho pro ni získej hromadu peněz.“

„Samozřejmě. Pošlu tam našeho nejlepšího odhadce. Mimochodem, všimla sis, jak po tobě neustále kouká Nathanův bratr?“ Podíval se jí přes rameno.

„A?“

„A jsi volná?“

„Jestli se ptáš, jestli teď s někým chodím, pak je odpověď ne.“

„Co se stalo s tím motorkářem?“

„Odjel do západu slunce beze mě,“ přiznala.